

13

13

τὰ
τῆς Εκκλησίας τῆς ὁρθοδόξου

ΕΝΩΤΙΚΑ, ΤΑ ΠΕΡΙ ΚΑΝΟΝΟΣ,

τα περι αμαρτιας της αρχεγονου

δημοσίᾳ συζητήσαται

ἐν τῇ Παλαιώμαρτσιν Ἀκαδημίᾳ Νωρικῇ
τῇ ἑκτῃ τῷ Μενοχιῶν Θ δὲ εἰκάδι, ἔτει θεογονίας φ, χ', εε'.

ΠΡΟΣΤΑΤΟΥΝΤΟΣ ΜΕΝ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΣΩΝΝ- ΤΑΓΙΟΥ, ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΚ-

ΚΛΗΣΙΑΣΤΟΥ,

ἀποκεινομένῳ

δε

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΡΙΝΔΗΡΟΥ, ΤΟΥ Νωρικᾶ.

Ἐκτυπώματι Γ Κολεσίου.

1690

A. Ω.

Περὶ κανόνων ἐστι συντόμης, τοὺς δὲ πάντα τὰ δόγματα ἀνάγειν,
καὶ ἀνίλογίας τὰς ὑποπολεζόστας ἐνσεβῶς ἐνφράζειν, συμ-
βιβάζειν καὶ συναρμόζειν χρῆ.

A.

Πισένομεν, ὁμολογῶμεν καὶ διδάσκομεν, ἵνα καὶ μοναδικὸν τὸν
κανόνα, καθ' ὃν ταῦτα συλλήφθην τα δόγματα καὶ πάντας τὰς
διδασκάλιξς νομισέοντας κατέτον, οὐχ ἔτερον τως φυκέναι απαλλάσσων,
ταλὴν τὸ Προφῆτην καὶ Ἀποστολικῶν τοιχομάτων τῆστε ταλαμᾶς
τῆστε κανονῆς Διαθήκης, καθὼς γέγραπται. Λύχνῳ τοῖς ποσὶ μὲν
ὁ νόμος σχ, ὡς Φῶς ταῖς τείβοις τις (Ψ. εἰθ.). Καὶ θέτῳ ὁ Παῦλος
Φησιν· Ἀλλα καὶ ἐὰν Ἀγγελῷ εἴη ψευδὴς ἐναγγελίζεται υἱόν, παρ
ὅτι ἐναγγελίσαμεν υἱόν, ἀνάθεμα ἐστω. (Γαλ. κεφαλ. α.)

Τὰ δὲ λοιπά, εἴτε Πατέρων, εἴτε Νεωτερικῶν συγγράμματα,
ὅπωσδν ἀν συμαδέη, τοῖς ἵεροις το γεγμάτων ψδαιῶν ἰσωτέου,
ἄλλαγε ταντελῶς πάντας αὐτοῖς ζήτως ἔστιντέον, ὅπε ψέλλον τὸν τεό-
του ήμας ψ δέχεθαι ταίδε, τῷν μαρτύρων δίκην, το διδασκόντων, ὅτε
καὶ μετὰ τὰς τῶν Ἀποστόλων χρόνες, καὶ στοίσις οἵτις τοις μέρεσιν
ἐκμεμένης, διδασκαλία τῶν ἩροΦητῶν καὶ Ἀποστόλων η εἰλικρινεῖσθε
τείχερηται.

B.

Καὶ ἐπειδὴ περ ἐνθέως μετὰ τὸς τῶν Ἀποστόλων καμῆς, ἀλλὰ καὶ
Ἐπί ζώγτων ἀντῶν, ψευδοδιδάσκαλοι καὶ αἱρέταις ἐσησαν, ἀνθ' ᾧ ὁ
Ἐκκλησιαστὴ πρώτη σύμβολα συνετέθη, ταῦτας, βεσσαρίαις ἢ κατηγορε-
καὶ ὄμολογίαις, σύμψηφον καθολικῆς ἢ χριστιανῆς τῆς ποίησες ἀρμο-
νίαν καὶ ὄμολογίαν τῶν ὁρθοδόξων ἢ τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας
συγέ-

συνέχεσσαι καθώς εἰσι σύμβολον τὸ ἀποστολικὸν, Νικαηνὸν καὶ Ἀθανασιανὸν ὁμολογῶμεν δημοσίᾳ, ὅτι ἀντά διποδεχόμεθα, καὶ διποδοκιμόζομεν πάσας τῶν αἱρέσεων, καὶ πάντα τῶν δογμάτων, τῶν ἀντὶ τῆς γνώμης ἀντῶν πάσας εἰς τὴν Εκκλησίαν Θεοῦ παρασημένων.

Γ.

"Οσον δὲ τοῖς χισμάτων ἐν ταῖς πελαγματίαις τῆς πίσεως Φατέον, ὃν γε ἐν παρόντι ἐπύχομεν τῷ αἵδινι, κερύνομεν, ὁμόφρονα τὴν αἱρονίαν καὶ ἔξήγησιν χριστιανῆς ἡμετέρας τῆς πίσεως καὶ ὁμολογήσεως μαλισκα δὴ ἑαυτον διὰ Παππασιμοῦ, τῶντε ψευδῶν καὶ εἰδωλομανεῶν αὐτοῦ, τῶντε ἐθελοθρησκειῶν, πηγὴ λοιπῶν τῶν αἱρέσεων, ὑπάρχειν τὸ διὰ ἡμετέρας αἵδινος σύμβολον, οὐ γε γάρ τὴν πέστην καὶ ἀναλλοίωτον ὁμολογίαν, τὴν Ἀυτοκεράτου Καρόλω τῷ τεμπτῷ ἐν Αυγύστῃ ἔτει τριακοσίῳ ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς Ἀρχῆς πανηγύρῃ ἐγκεχειρομένην, ὡσάντως καὶ Ἀπολογίαν, καὶ Ἀρθρα τὰ Σχμαλκαλδικά, ἔτει τριακοσῷ καὶ ἑβδόμῳ γεραφθέντα, καὶ διαφερόντων τῶν θεολόγων τῶν συγχρόνων ὑπηρεψής Βεζαλιαθέντα.

"Οτιδετόδε τῆς θρησκείας πεῖγμα πρᾶγμα πρᾶγματησίως Ἄπλι τὰς λαϊκὰς, ὃς φασι, διατείνει, κακένων αἵδινος η σωτηρία ἔγινεται, ὁμολογῶμεν δημοσίᾳ, ὅτι καὶ διποδεχόμεθα μικρότερον καὶ μείζονα τὰς διὰ λαζήρας κατηχισμάτες, δὲ τρόπον τοῖς διὰ λαζήρας τόμοις ἐνετυπώθησαν ἐφ' ὡς τὰ τῶν λαϊκῶν βιβλία, ὡς εἴπειν, ἀμφότερον τυγχάνειν νομίζομεν, ὅπερ τὰ πάντα συλλίβδην ἀπίλεμνεται, τὰ ἐν ιεροῖς τοῖς γεράμμασι πλατυόμενα, ἐτε πεπιγνώσκειν ἀνθρώπου τὸν χριστιανὸν τῆς αἵδινος σατηγίας ἔνεκεν, εἰς ἀνάγκης ἔχει.

Τάτοις τῶν ἀπιτηδευμάτων, τῶν πεάων δεδειγμένων, ἄπαν τὸ δογματικόδεικόν ἐν τῷ τῆς θρησκείας πεῖγμαν συναρμοσέον, καὶ τὸ τενανθίνον ἐυρεθῆ, διποβλητέον τούτο δὲ κατακερτέον, ἢγνων ὁμοψήφια πίσεως τῆς ἡμετέρας ἔξηγήσεως ἀντισχετευόμενον.

"Ουτωσὶ Φανερῷ ἐνδον ιερῶν γεράμματων παλαιᾶς κανῆς τε διαδήκησ, καὶ πάντων τῶν ἀλλων ξυγγεριμάτων διασώζεται διαφορά, καὶ μόνη αὕτη η γεράφη κερτής, κανῶν καὶ γνάμων ἀπιγνώσκεται, πέσει

ἥν, οἰονεὶ τὸν ἡκαὶ Λυδίας λίθον πάντα τὰ δόγματα ἐπανοιτέον, καὶ διακριτέον, πότερον ἐυσεβῆ, ἢ γε ἀσεβῆ, πότερον ἀληθῆ, ἢ γε ψευδῆ πυχάνει σῦνα.

Λοιπὰ δὲ τὸ συμβόλων, καὶ τὰλλα Γαῖαν γεραμάτων, αὖν μνείαν πεύσην ἐποιησάμεθα, όπου ἔχει αξίωμα Τὸν ιερόν. Καὶ γὰρ ἀνηκησα θέδε μονοτρέπωντες ἀγίας τὴν γεραφῶν καθηκεῖ? Οὐ μὴν ἀλλὰ ὑπέρ τῆς Θρησκείας ήμῶν μαρτύρουν ἐκένα λέγει, κακένην ἀκτίθησι, καὶ δηλοῖ, ποιον Τὸν τρόπον διαταγῆς ἀγίαν αἱ γεραφαὶ εἰναὶ μέρεσι τοῖς ἀμφισβήτημένοις εἰν 'Εκκλησίᾳ Θεῷ τὸ Διδασκαλῶν Τόπε Βιωτάνων νενομέναι καὶ σκλητεμέναι εἰσὶ, καὶ ποίους οἵσι Τῶν λαγων δόγματα γεραφῇ τῇ ἀγίᾳ ἐγαγηθμένα διποδεδιωκήσαντα καὶ πατακένευτα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΤΗΣ

ἀναγένεται.

Τὸ ζητεύμενον.

Πρώτερον ἀμαρτία ἡ ἀρχέγονος, ὡς ἰδιαιτετα λαλεῖν καὶ ἄνευ παντὸς διοιεισμοῦ, ἀντὴν εἰσιν ἀνθρώπων διεφθαρμένη ἡ φύσις, καστακὴ τὸ τοῦ ἔνοιας, μᾶλλον δὲ μετεις τις ἔξοχηκὴ καὶ πρωτίσια ἐντὸς τῆς φύσεως, μηλαδὴ, ψυχὴ ἡ λογικὴ, κατ' ἀκμὴν τε καὶ σύλληψιν μυνάμεσθν τῶν ἀρίστων κατανοημένην, ἡγε ἀρετὴν τῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως, φύσεως, ἐμδελεχεῖας, τῷ σώματῷ καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ μετὰ τοῦ τοῦ γένετος ἀνθρωπίνης πλευρῶντα, καὶ ἔνδον τῆς συγγενοράντης τῆς ἀμαρτίας βίτω διοριζόντων, ὡςει θάτερον μὲν ἔντα τοῦτον τὴν φύσιν, θάτερον δὲ ἀντὶ τοῦ τὴν ἀμαρτίαν τὴν σύμφυτον, τὴν ἐνπιεισάτως ἐγγινομένην τῇ φύσει, καὶ διαφθείρεσαν τὴν φύσιν;

Η ΚΑΤΑΦΑΣΙΣ.

Τὸ γνήσιον τῆς διδαχῆς, πίστεως, καὶ ὁμολογίας, τὸ καγόνι τῷ ἀγωτέρῳ καὶ διπτομῇ τῇ ἐξηγητικῇ σύμμαρφον.

A.

Πισένομεν, διδάσκομεν, καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι διαφοράτις καθέσικεν ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἀνθρώπου φύσεως, καὶ μόνον, καθὼς ἀρχῆθεν ὑπὸ Θεῷ καθαρὸς καὶ ὁσιός καὶ ἀναμάρτιτος ἐστιθητεί τοῦτον, ἀλλὰ καὶ ὅποιαν δὴ ἐν τῷ γῆγε

νῦν μετὰ τὸ θράτταμα ἔχομεν τὴν φύσιν ἐκείνην. Διαφορὲ (οὐς φέπειν) ἡγετὸς
αὐτῆς τῆς φύσεως, τῆς καὶ μετὰ τὸ θράτταμα φύσης καὶ διαιρεμένην κατίσταται
τὸ Θεῖον καὶ ἡγετὸς ἀμαρτίας τῆς συμφύτης καθέστηκε. Μᾶλλον δὲ τηλικύτερο τὸ μέ-
γενθεῖτος τῆς φύσεως καὶ ἀμαρτίας τῆς συγγενότερης ἐστὶ τὸ διάσημα, ὅσον δὲ
ἡγετὸς τὸ ἔργον Θεῖον, καὶ ἔργα τῷ Διαβόλῳ οὐ τυγχάνει.

B.

Πιστεύομεν, διδάσκομεν καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι εἰς ἀσπαζόει, ἀλλὰ
μᾶλλον ὡς Πειμελέτατα τάντην διαφορῶν τηρητέον· αὐτὸς ἦν τόδε τὸ
ἀκερατον, τὸ μηδεμίαν δίπτε διαφορῶν μεταξὺ τῆς ὑπάρχεως αὐτῷ πρώτη
Ἐφθαρμένη, καὶ μεταξὺ ἀμαρτίας τῆς συμφύτης γεγονέναι, περιέρχοις
τῆς πίτεως ἡμετέρας δόγμασι (τῷτι κατέστη, τῷτι λυτρώσεως, τῷτι
ἀγιασμοῦ καὶ ἀνατάσεως τῆς σαρκὸς ἡμῶν) ἀντικείμενοις πῶν δο-
γμάτων ἀσυνδύνατον ἀσύγατοντε ύπαρχει. Οὐ γάρ οὐ μόνον οὐδὲ οὐδὲ
καὶ τῆς Ἑυησοῦ σῶματος καὶ ψυχῆς πάματος, αλλὰ καὶ τὰ σώματα καὶ
τὰς ψυχὰς μετὰ τὸ πάματα ἐντίσει, καὶ τὰς τάθες ἐν τῷ νῦν σώματα οὐ διε-
φθαρμένα. Οὐ μὴν οὐδὲ ἐπὶ οὐ κύριον τάστε ψυχὰς καὶ τὰ σώματα
ἡμῶν, τὰ κτίσματα καὶ τὸ ἔργον ἴδιου ἐαυτῷ θητευματικατὸ γένερα-
τικοῦ· Αἰχμῆρες στατικοῖς ἀποίησάν με, καὶ ἔπλασάν με ὀλόκληρον καὶ πανταχοῦ
ὅλοτελῆ.

Καὶ οὐ τοῦ Θεοῦ ἐνάστει τῇ ὕποστασιν τῆς αὐτῷ πίνης,
αλλὰ χωρὶς ἀμαρτίας, ἐπελάβετο, εἴτε τὴν αὐλογενή, αλλοῦ ἡμετέραν
τὴν σάρκα ἐαυτῷ συνδυάσας ἀδιαλύτως συνέζευξε, καὶ πάντης τῆς πεσ-
ληφθείσης σαρκὸς ἐνεκεν ἀληθῶς οὐ ἀδελφὸς ημῶν γέγενετο· ἐν τούτο-
πον μαρτυρεῖ ηγεφόη Εβρ. β. Ἐπεὶ δὲ τὰ επιδίαι πεινώντες σαρ-
κὸς καὶ αἵματος, καὶ ἀντὸς θραυστησίας μετέρχεται τῶν αὐτῶν. Ομοίως.
Οὐ δίπτε Ἀγγέλαν θητευματικατο, αλλὰ επέρματο οὐ Αβεραμο-
θητευματικατο. Οὐδὲν ἄφειτε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιω-
θῆναι, ἀπεκτὸς ἀμαρτίας. Τὴν αὐτὴν φύσιν ἡμῶν αὐτῷ πεινώντες (ἔρ-
γον δηλαδὴ τὸ ἐαυτόν) χειρίσθε ἐλύτρωσε. Τὴν αὐτὴν (τὸ ἔργον ἐαυτόν)
ἀγιάζεται. Τὴν αὐτὴν ἐπεινάδην ανίσηται καὶ δόξη ἀπειερέτω (τοιγαρδὸν
τὸ ἔργον ἐαυτόν) κοσμεῖ καὶ τεφανεῖ. Τὴν δὲ ἀμαρτίαν συγγενῆ

ἐκ ἔκτισεν, ὃς προσέλαβεν, ἐκ ἑλύτρωσεν, ὃς αἰγιάλει, ἐκ ἀνατίσσε
ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς, ὃτε πάλιτοτε τῇ δόξῃ ἐπεργάνω κοσμίσει ἀλλ' ἐν
μακαρίῳ τῇ ἀναστάσει πάνυ παταργηθήσεται.

Κεφαλαίου τῶν εἰρημένων, συτεῦθεν διαφορὰν τῆςτε φύσεως
ἐφθαρμένης, καὶ τῆς φθορᾶς τῇ φύσει προσηλωμένης, διὸ οὐτὸς ἐφθάρη η
φύσις, ρᾳδίως ὅπιγνώμενη ὅιοι τ' ἐσμέν.

Γ.

Πάλιν δὲ πιεῖνομεν, δεδάσκομεν, καὶ ὁμολογοῦμεν, τὴν ἀμαρτίαν τὴν συγγενῆ
ἢν εἶναι σμικρὰν, ὀλιγωρητέστενην οὐ πάντα τινὰ, ἀλλὰ δὴ βαθεῖαν μάλα τῆς ἀν-
θρωπίνης φύσεως φθορὰν, τὴν εὖλην ὑγίειν, εὖλην ἀδιάφθορον, εἴσθητε ἐν σάματι,
ἔδοθε καὶ ἐν ψυχῇ τῷ ἀνθρώπῳ εὖλος ὅτε καὶ ἐν ταῖς ἐγδεμύχοις καὶ ἐξωτερικαῖς
τῶν δυνάμεων λελεφίσαι. Κατὰ Ἑκκλησίαν δέσι.

Ἐφθαρταὶ Ἄδαμ πλάκατα
Ἀνθωπίνη φύσις περο
Ἰὸς τοσθότον ἡμέας
Ἐβλαψεν ἐλλιπόντας.

Ηλίκον τέτο τὸ ιακὼν ἐστιν, δύντας μὲν ἀνεκφώνητον, τῆτε ἀγχινόδια τῇ ἀν-
θρωπίνῃ ἀνεξέρευντον, διὰ μόνης δὲ τῆς θείας ἀποκαλύψεως γνωσέν
ἐστι. Διῆγνειζομένη δὲ ἀπαξιπλασία, ὅτι τὸνδε τῆς φύσεως τῆς ἀποθολιμείας
φθορὰν τῆς ἀντῆς φύσεως ἐδεῖς πλὴν τοῦ Θεοῦ χωρίεντος^{τοῦ} ἐστιν. οὐχέ διὰ τῆς
ἐνδαναστασίας ἐν ἀναστάσει τῇ μακαρίᾳ γίνεσθαι μέλλει. Τότε γάρ ἀντὶ ή φύσις ἡμε-
τέρα, ή ἐν τῷ νῦν πειθερομένη ὑπὸ ὑμῶν, ἀνευ ἀμαρτίας συγγενές, καὶ ἀντῆς
πάνυ ἀφοιζομένη καὶ ποσιζομένη ἀναστήσεται, καὶ ἐνδαινοντας τῆς αἰωνίες ἀπο-
λάνεσται. Ουτῶν γάρ γέγενεται. Τὸν δοράν μια πειθερομένης, καὶ ἐν τῇ
σαρκὶ μια ὄφομα Θεόν, ὃν ὄφεδα μέλλω ἔμοιχε, καὶ οἱ ὄφεδαι μόι
μιν βλέψοιν ἀντόν. Ιαβ. 10. σιχ. 28.

Ἐπιδόσεις λῶν Ἐλάνων τοῖς γεωτέροις μαχόμεναι.

Α.

Α Φοεισμὸς τυμπανιᾶθ', δν βερκολάκκαν πεσσαγερένυσι, επιδανόν ἔσε
δέρμα.

Β.

Ἄι τῶν ἐν τῷ Κυείῳ τετελευτικότων θυχαὶ ἀδεμιᾶς μετὰ θάνατον πουνῆς
αἰδάνονται, δηλαδὴ μακαρόττιθ' τῆς αἰώνιας ἀπάρτι ἀπολάνυσαι. Ἀπαν δὲ
τὸ μακάρειον τὸ τέλειον.

Γ.

Ἡ τῆς Χειρὸς Ἐκκλησία, τῇ χάρει ἀντεποπόττυσα, δῆλος ἡτοῖς καὶ
θεμελίοις τὰ μυστήρια ἔξυρειν καὶ κατασολίσασθαι ἔξυσταν ἐν ἔχει.

Δ.

Πᾶσα ἡ ἀγιοδεκτία καὶ ἀθελοδησκεία νενόθενται.

Ε.

Ἡ πίσις ἡ ἐν δικαιοποίᾳ ὁ μόνον ἐκ ἔσιν ἔργον, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἔργων, Ρωμ.
γ. κπ. ἀδέτι ἔργαζεται πάμπαν, ἀλλὰ ληπτικῶς μόνον διάκεται. Ως συνελόντε
εἰπεῖν, ὃς ὑπάρχει ὄργανον ἐνεργητικὸν, ἀλλὰ παθητικὸν μᾶλλον καὶ δεκτικὸν
δικαιοσύνης.

